

ЗВАНА ВЕЧЕРЯ

ЛИСТОПАД 2015

Вів'єн

Вів'єн виходить з таксі й примружується у темряві, шукаючи поглядом будь-які ознаки ресторану.

— Не бачу його... — каже Вів'єн, але її голос заглушує ревіння двигуна таксі, що мчить геть.

— Недоумок, — бурмоче Вів'єн.

Зиркає на дріб'язок у руці і кладе гроші до сумочки. Вона ніколи не поділяла думки, що таксистам потрібно давати чайові, а особливо тим, які безперестанку базикають про своїх дітей.

Мрячить — дощ настільки дрібний, що ти встигаєш змокнути ще до того, як це усвідомиш, а сухе волосся Вів'єн схильне пушитися від самої лише згадки про вологу. Жінка починає шукати у сумочці парасольку і стогне, коли розуміє, що забула її у таксі. А тоді рука торкається запрошення. Їй не потрібно знову читати слова, надруковані золотими літерами.

«*Serendipity's*», Сальвейшн-роуд, тринадцять...

Вона уявляла це місце зовсім інакше. Вулиця смердить розчаруванням, а кожна будівля — це збанкрутіле підприємство, у яке хтось колись вклав свої надії. Модне кафе з капкейками, бутик ретро-одягу, тематичний бар... і все це з пошарпаними вивісками «Продається». Якось дівчина схилила голову від дощу і тягне дитячий візочок. Проходячи

повз, вона мало не врізається у Вів'єн. Літній чоловік чалапає на іншому боці дороги; він важко спирається на палицю і сердито дивиться на тротуар. Вів'єн передумує запитувати у них дорогу і натомисть шукає поглядом номери на обдертих фасадах. Будинки 7, 9, 11... а далі вулиця закінчується.

Марна трата часу. Вона дістає із сумочки телефон, щоб викликати таксі. Ще кілька хвилин під цим дощем — і макіяж просто стече обличчям, а волосся стирчатиме в різні боки, немов пробує утекти в паніці. Якщо поквапитися, то ще можна встигнути на потяг додому, який відходить о 18:28, і ноги блаженно вмосяться у капці з овчини, а по телевізору йтиме «Пуаро».

— Шукаєте «Serendipity's»?

М'який голос, що ніби лунає просто у вусі, змушує Вів'єн підстрибнути; мокрим тротуаром йде луна від підборів «Clarks».

— Вибачте, не хотів вас налякати, — каже чоловік, коли Вів'єн повертається до нього обличчям.

Хоча радше хлопець, думає вона, уважно розглядаючи незнайомця. Крізь залиті дощем окуляри його очі видаються збільшеними, через що хлопчина подібний до совеняти. Довге волосся геть змочило і тепер звисає до коміра джинсової куртки. Здається, наче усе його тіло прибило дощем донизу. Втоплене совеня.

А потім вона помічає в окулярах хлопця своє віддзеркалення. Зморшкувата шкіра, кульбаба волосся, опущені кутики рота. Цей хлопець може бути не надто привабливим, але молодість поки ще на його боці. Переступивши далеко за середній вік, Вів'єн відчуває, як стає дедалі невидимішою. Вона не здивується,

якщо одного дня зиркне у дзеркало і взагалі не побачить там свого відображення. Спалахує гнів, протистоячи безнадії, яка стає дедалі сильнішою.

— Так, — кидає Вів'єн. — Чому питаєте?

— Я... Я теж його шукаю, — ледь чутно каже незнайомець.

Вів'єн помічає, що він стискає знайомий конверт. Товста чорна картка та розкішне оформлення... Конверт разюче відрізнявся від усіх листів, що вона коли-небудь отримувала, проте минулого тижня Вів'єн викинула його просто у смітник.

— Якийсь дурнуватий піар-захід, — буркнула вона колезі Кет і закотила очі. — Дешеве вино, прісні канapé і презентація нового освіжувача повітря.

Але Кет уже дістала запрошення зі смітника і уважно вивчала напис.

— Здається, це може бути розкішна звана вечеря, — сказала Кет, вигнувши ідеальну брову. — Якщо не підете, можете віддати запрошення мені? У мене цього місяця трішки скрутно з грошми...

— Запрошення адресоване заступнику редактора, не молодшому кореспонденту, — гаркнула Вів'єн, вириваючи конверт із рук Кет.

Кет відвернулася і втупилася в екран. Вів'єн знала, що про неї думають дівчата в офісі: злобна стара діва без особистого життя. Проте у її мізинці таланту більше, аніж у більшості молоденьких колег з їхньою автозасмагою та накачаними у спортзалах тілами. Інколи Вів'єн із задоволенням задушила б їх усіх.

Коли Вів'єн тільки починала працювати у журналі, їй було двадцять, вона дивилася на цей світ широко

розплющеними очима і була однією з двох жінок у колективі. Завдяки працьовитості, їй зрештою вдалося стати заступницею редактора, але потім вона застрягла на місці. Бів'єн перетворилася на частину умеблювання, поки довкола неї модернізували приміщення. Раптом стажистки почали читати їй лекції про «Facebook» та «Instagram». Одна з таких — з настільки бездоганною шкірою, що Бів'єн ледь могла на неї дивитися — навіть запропонувала переглянути її статті, щоб надати їм «молодіжного вайбу». Скажімо так, надовго ця дівчинка у журналі не затрималася.

За час її роботи на посаді заступниці головним редактором призначали п'ятьох різних людей — що правда, це завжди були молоді чоловіки.

Минулого тижня крайнє втілення, тридцятивосьмирічний колишній редактор журналу для підлітків на ім'я Деміан з лисиною, що просвічувалася крізь колюче волосся, та слабким розумінням основних правил граматики, запросив її до свого кабінету на «коротеньку розмову». Бів'єн було дико чути, що за останні пів року продажі журналу впали ще більше, й існує реальний ризик закриття. Сам редактор, здається, залишався незворушним і, зиркнувши на годинник, лише натягнув на обличчя вираз крайнього співчуття. Мабуть, він уже отримав пропозицію іншої роботи. Бів'єн могла тільки уявляти таку непохитну самовпевненість, для підтримки якої не потрібно жодного доказу таланту.

Повернувшись за свій стіл, Бів'єн знову взяла конверт, повернула товсту картку іншим боком. Її ім'я було виведене красивими золотими літерами, але без

жодної згадки про того, хто організовує вечерю, чи електронної адреси для підтвердження участі. Наступні два дні запрошення стояло за клавіатурою, а погляд Бів'єн регулярно падав на витончені літери.

Того ранку, коли Бів'єн одягала улюблену чорну сукню прямого крою «M&S», перед очима жінки знову постали ті літери. Причісуючи волосся, що вже почало сивіти, вона придивилася до свого відображення і насупилася. Підняла підборіддя і побачила, що під ним починають окреслюватися дві рихлі складки шкіри. *Брилі*. Яке ж гнітюче слово. Вона беззвучно вимовила його перед дзеркалом, і складки сколихнулися ніби на знак згоди. *Старіння — це привілей, якого багато хто позбавлений*, — сказала вона собі, а потім відвернулася від відображення. Беручи сумочку, подумала про інших запрошених на вечерю. Можливо, їй вдасться зав'язати кілька нових корисних знайомств — на випадок, якщо журнал усе-таки закриють. Або ж серед гостей буде дорослий чоловік-журналіст, який шукає розумну партнерку-однодумицю. За келихом гарного вина Бів'єн здивує його новиною, що їй, між іншим, сьогодні виповнюється шістдесят. «Я б сказав, що вам десь сорок п'ять!» — захоплено вигукнув би він. Ну, можливо, п'ятдесят п'ять...

А тепер, спостерігаючи, як цей чоловік-хлопець витирає носа замурзаним рукавом джинсової куртки, Бів'єн думає, чи не припустилася вона була помилки, коли вирішила прийти сюди. Жінка вважала, що її запросили на піар-захід для досвідчених журналістів, але незнайомиць явно не відповідав цьому образу. Бів'єн стає цікаво, що могло спонукати організатора

вечері запросити їх обох. Вона оглядає вулицю і міркує, може, варто вигадати відмовку і піти.

— Я Трістан, програміст-фрилансер, — каже юнак, простягаючи руку для того, що ледь можна назвати рукостисканням.

— Вів'єн, редакторка журналу, — різко відповідає вона, не згадуючи про посаду заступниці. — Я вже збираюся додому; схоже, цього місця взагалі не існує...

— Редакторка журналу? Вау, дуже круто, — аж сяє Трістан.

— Що ж, є свої принади, — на її обличчі з'явилася ледь помітна усмішка.

Вів'єн дивиться на кеди Трістана, що мають липучки (невже він досі не навчився зав'язувати шнурки?) — від дощу вони набули сірого кольору. Шкарпетки, напевно, теж геть мокрі.

— Слухай, тобі треба сховатися від цього дощу...

— Чекайте, я раніше не помітив цих дверей, — каже Трістан, дивлячись на вузький прохід між будинками, що трішки схований від дороги.

Вів'єн підводить погляд і бачить чорні двері. Кліпає і помічає дві золоті цифри, що виблискують під дощем.

— Тринадцять! Мабуть, це тут, — вигукує Трістан.

У його голосі вчувається дитячий тріумф. У грудях Вів'єн мимоволі спалахує іскра хвилювання. Їй завжди подобалися хороші детективи, вона знаходила втіху у перегляді «Головного підозрюваного» та «Пуаро», а також у будь-яких книгах Агати Крісті. Вони заходять у прохід, і Трістан відчиняє двері, пропускаячи Вів'єн.

Двері захряскуються за ними, відрізаючи шум вечірнього міста. Вів'єн чує лише відлуння власних кроків на кахельній підлозі та дихання Трістана позаду.

— Я нічого не бачу, — шепоче вона, потихеньку йдучи уперед.

— Гляньте, там знак, — бурмоче Трістан.

Коли очі Вів'єн звикають до темряви, на стіні перед ними постає велика золота табличка — вона висить просто над сходами, що ведуть униз. На табличці строгими великими літерами вибите слово «SERENDIPITY'S». Серце шалено калатає, але Вів'єн не хочеться видаватися наляканою старою, тож вона робить глибокий вдих і ступає вперед. Береться за гладеньке дерев'яне поруччя і обережно намагає ногою кожну сходинку.

— Ходімо. — Вів'єн намагається говорити невимушено, ніби щодня відвідує моторошні вечері у прихованих підвальних ресторанах.

Унизу вони натрапляють на важкі двері з темного дерева та з величезною золотою ручкою. З-за стіни долинають приглушені голоси, а потім пронизливий сміх. Звуки присутності інших людей трішки заспокоюють серце. І хоч свідомість підказує, що це Центральний Лондон, а усього за кілька метрів звідси ходять тисячі людей, однак Вів'єн охоплює відчуття, що вони з Трістаном потрапили до іншого світу. Вів'єн відчиняє двері і охає. Це найрозкішніша їдальня, яку вона коли-небудь бачила. Темні дерев'яні панелі, величезні олійні полотна на стінах, а у вишуканому, обкладеному мармуром каміні потріскує вогонь. Вів'єн завжди мріяла жити у великому будинку з подібними кімнатами.